

ÇAY

Şimdi çok uzaklarda, asude mahaldesin...
Sensiz içilmez bu çay, ey dost hep hayaldesin.
Düşmüşüm şu karanlık gurbetin mahpesine!
Bilir misin, acıkmak nasıldır dost sesine?
Omuzlarımızda yük, çekilmez oldu hayat;
Canlılıktan eser yok, pörsümüş her şey, bayat!

Yapraklar güzden kalmış, ellerime düşüyor,
İçimde kelimeler, kar altında üşüyor...
Şehirler tazelensin, renk gelsin sokaklara,
Aksakallı dedeler çay versin çocuklara.
Dost, nefesindir bizi böyle dipdiri tutan,
Bir bardak çayla gamı sineden söküp atan...
Kan yürüsün damara çay rengi kıvamında,
Can seninle uyansın muhabbet kıyamında.

Arzumuz yârenliktir, çay ki bahane bize,
Muhabbetle gelirmiş sultanlar dahi dize.
Haydi, bardaklar doldu, gel muhabbete katıl,
Muhabbetsiz yürekler, taş gibi kalır atıl.

Recep Şen